

امام حسن(ع)

امام حسن(ع) در نیمه های ماه مبارک رمضان متولد شدند و دومین امام شیعیان هستند. نام مبارکشان را خداوند انتخاب نمود.

نیمه ی رمضان امام حسن(ع) در نیمه های ماه مبارک رمضان متولد شدند و دومین امام شیعیان هستند. نام مبارکشان را خداوند انتخاب نمود. اسمش حسن به معنای خوب و نیکوست. نام مادرشان فاطمه (س) و نام پدرشان علی (ع) است. راستی نام پدر بزرگ گرامی اش حضرت محمد (ص) است. او همیشه حسن را بر دوش خود سوار می کرد و می گفت «خدایا من حسن را دوست دارم، تو هم دوستش بدار» پدر بزرگ او بسیار مهربان بود. گاهی اوقات حسن هنگام سجده بر پشتش می نشست و او آن قدر سجده را طولانی می کرد تا او ناراحت نشود. امام حسن مجتبی (ع) از همان دوران کودکی بسیار باهوش و با استعداد بود. او تمام آیاتی را که بر پیامبر اکرم وحی می شد حفظ می کرد و وقتی پیش مادرش می رفت، آن ها را برای مادرش می خواند. یکی از صفات خوب این امام بزرگ انفاق و بخشش است. او به آدم های فقیر و نیازمند کمک می کرد و اجازه نمی داد آن ها دست خالی از پیش او بروند. او در زندگی بسیار سختی کشید و آدم های ظالم و بدجنس همیشه به او سخت می گرفتند و او را اذیت می کردند ولی امام همچنان مقاومت می کرد و از کارش دلسرد نمی شد. یکی از این آدم های ستمگر معاویه بود که با حيله و نیرنگ امام حسن مجتبی(ع) را مسموم کرد و امام بعد از 40 روز در ماه صفر به شهادت رسید. **قبر ایشان در مدینه در قبرستان بقیع است**